

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

XII. tečaj.

V Gorici, 1893.

XII. zvezek.

Zgodovina sv. obhajila.

(Konec.)

Obernimo se zdaj k štirinajstemu stoletju. Krajem, kjer je bila sveta cerkev božja v tej strašni dobi v največi nevarnosti, se prišteva prav posebno Nemčija. Najbolj so ji pretila premnoga nova, čudna verska mnenja ali misli razberzdanega duha, ki so se prikazovale povsod. Mej njimi pa je bil najnevarniši neki vsebožni nauk, namreč da se vse bivanje zgublja v Bogu. Ker je, kaker uči sveti Tomaž Akvinski, stvar popolnoma odvisna od stvarnika, in nam zato pomoč božja potrebna pri vseh naših djanjih, zato so jeli neketeri učeni možje tajiti človeško prosto voljo in vsled tega tudi osebstvo. Takih eden je bil dominikan „mojster“ Ekhart, silen govornik in velik dušni vodnik. „Zedini se z Bogom, zgubi se v njega, vtopi se v velikem božanstvu in v ta namen ostani terpen (pasiven,) odreci se svojim lastnim djanjem, in ne bodi nič, razen kar si res“ — tako je odgovarjal Ekhart zbeganim dušam, ki jih je želel rešiti iz nevarnega dušnega vertinca. Cerkev je zaverгла njegove krive nauke. Ker jih je sam precej preklical in se podvergel cerkveni

razsodbi, zato se mu veljava ni zelo zmanjšala. Bil je Tavlerju in blaženemu Henriku Suzonu ljubljen učitelj. Njegove misli se opazujejo tudi v spisih teh dveh dominikanov, le da sta jim vzela strup in vsebožne izraze zamenila z drugimi, primernišimi.

To je bil začetek katoliške mistične (skrivnostne) šole, ki je edina ob tistem času še nekaj moči in veljave imela v Nemčiji. Ker je učila doveršeno brezpogojno zedinjenje stvari s stvarnikom, z Bogom, zato je tudi vsled tega nauka priporočala prav posebno pobožnost do presvetega Rešnega Telesa. Ta gorečnost, bi djal, je nekaka križarska vojska tistega časa za pogostno prejemanje svetega obhajila. Učitelj Ekhart in učenec T a v l e r oba vsa gorita za ta zakrament. Spomina vredno je še prav posebno: Tavler opominja svoje poslušavce, naj glede na nevarnost svojega časa in z ozirom na lastno slabost pogostoma prejemajo sveto obhajilo. Tako pravi p. v pridigi, ki jo je imel za redovnice dominikanke, da to ni še dosti, ako gredo samo enkrat vsacih štirinajst dni k svetemu obhajilu. Spodbuja jih, naj hodijo bolj pogostoma. „Kar se mene tiče,“ pravi, „vas opominjam in želim iz vsega serca in iz vse duše, da naj nikari ne peša in se ne ohladi ta najsvetejša navada v nevarnem našem času, ker človeška narava ni več tako močna, kaker je bila nekedaj. Človek se mora zè vso močjo Boga okleniti, če ne, bo padel. Bil je čas, ko takih bojov ni bilo treba. Dosti je bilo takrat, če se je šlo le po enkrat v štirinajstih dneh k svetemu obhajilu. To je zadostovalo že za popolnost in svetost tistega časa, ko so bili ljudje še močnejši, kaker so sedaj. Zato tudi bolj redko obhajilo ni bilo tako nevarno, kaker je sedaj pri naši silno slabi naravi, ki je mnogo bolj kaker nekedaj pripravljena za slabo.“

Pa tako Tavler ni govoril samo po samostanih, redovnicam. Tudi ljudi mej svetom je spodbujal k pogostnemu prejemanju svetih zakramentov. Nekje pravi namreč, da morejo tudi oženjeni in omožene pristopiti vsaki dan k mizi Gospodovi, če jih spovednik spozna za vredne. Sam pravi, in to je posebno spomina vredno, da je pripravljen skesanega grešnika pustiti pogostoma k svetemu obhajilu. Ko je namreč prej terdo govoril proti mlačnim obhajilom, dostavlja nadalje: „Če človek želi dober biti in se res ogiblje vsake priložnosti h grehu, naj se ga pusti vsaki teden k svetemu obhajilu. Kar se tiče mene, jez bi najbolj vmazanemu grešniku, ki pa svoje grehe v resnici obžaluje in se k Bogu oberne, šest mescev vsaki dan podelil sveto obhajilo, rajši,

kaker pa tistim mlačnim kristijanom. Jez vsaj menim, da bi tako sčasoma pogasil greh v njem.“

Tavlerjevo prizadevanje za pogostno prejemanje svetega obhajila ni bilo brez uspeha. Proti koncu stoletja ga je začel pospeševati tudi drugi še bolj izversten dominikan. V strašnih dneh velikega razkola, ko so v sveti cerkvi vladali tudi krivi, vsiljeni papeži in so bili zavoljo tega kristijani zbegani, kaker še nikoli poprej, je zbudil Bog v svojem neskončnem vsmiljenju svetega Vincencija Fererija, enega najbolj čudnih svetnikov, da tolaži in pomiri verno čredo Kristusovo. Spreobračanje grešnikov je bilo njegovo življenje, in v ta namen je prehodil Evropo na vse strani. Ali najbolj čuden zgled njegove moči pa je bilo društvo, ki ga je zbral in ki je povsod hodilo za njim. Na tisoče mož in žen ga je spremljevalo, kamerkoli je šel. Vstanoval je iz njih veliko društvo in jim dal posebnega vodila. Čudno je bilo videti, kako hodi v sredi brezbožnega in pokvarjenega sveta ta skupščina, sestavljena iz nevarnih delov, od mesta do mesta, lepo vrejena in strogo berzdana, kaker vojaške trume. Bili so mej njimi spokorniki, ki so storili že največje grehe, morski tolovaji, ki so cele ladje potopili v morje, razbojniki, vbijalci, čarovniki, spreobrnjeni turki in judje in zapuščne deklina, pravo smetje velikih evropskih mest, ketere vse je ta svetnik hudiču iztergal in za Kristusa pridobil. Vsake narodnosti jih je bilo mej njimi in vseh stanov, od zlahtnika ali plemenitaša pa do sužnja. In vender se ni slišalo mej tim velikim društvom o nikakeršnem pohujšanju. Vse se je čudilo, kako jih more svetnik tako dobro voditi. Zgine pa naše sterjenje, ko zvemo, da so imeli v svojem vodilu zapoved, naj gre celo občestvo vsaj po enkrat na teden in ob vseh velikih praznikih k svetemu obhajilu. Orodje za spreobračanje grešnikov je bila svetniku beseda božja; pomoček za stanovitnost po pogostno sveto obhajilo.

Sveti Vincencij vmerje, ne vmerje pa njegovo delo; poprima se ga zopet tretji dominikan. Svet je bil že zelo pokvarjen o Vincencijevi smerti 1419, še slaběji pa je bil, ko začne dominikan Savonarola pridigati v Florenciji. Svojih govorov ni sestavljal iz spisov poganskih pisateljev Aristotelja, Seneke, Ovida, kaker so delali drugi o njegovem času; govoril je o presvetem Imenu Jezusovem in o njegovi ljubezni do nas v najsvetjšem zakramentu. S takim pridiganjem pa je dosegel še

več, kaker Tavler v svojem času. Zakrament svetega Rešnega Telesa je bil razglašen za kralja v Florenciji. Vsaki dan je bil v samostanu svetega Marka podoben velikonočnemu prazniku. S početka je smel ljudstvu priporočati samo štirikratno obhajilo na leto. Kar se prikaže kuga in boj z duhovnimi višjimi močmi je bil strašnejši. In zdaj opominja Savonarola svoje poslušavce, naj bolj pogostoma prejemajo sveto obhajilo. Smejo to storiti tudi po enkrat na teden, saj je ni stvari, ki bi jih tako zedinila s Kristusom, kaker sveto „zedinjenje“, sveto obhajilo. Srečen mož, ke bi bil vedno le pri tem ostal in oznanjeval pobožnost do presvetega Rešnega Telesa, konec njegov ne bi bil tako žalosten in o njegovi svetosti se ne bi bilo toliko dvojilo. Upajmo, da so strašne bolečine in rabeljnova verv na smertno uro poravnale njegove pogreške in ga rešile večne kazni na drugem svetu. —

Mej tem, ko so se tako hrabra serca borila mej svetom za Kristusa, so se združevala druga po samostanih, ki so molila in zanj terpela.

Ves čas, dokler ste trajali te dve strašni stoletji, je naš Gospod razodeval svojim nevestam po samostanih željo, naj bolj pogostoma hodijo k svetemu obhajilu, še večkrat, kaker jim to dovoljujejo njih dušni vodniki. Ako pogledamo v razodenja svete Jerdruti (Gertrudi), ki je vmerla okoli 1334, najdemo zapisano, kako se Jezus pritožuje nad tistimi, ki Njegovim ljubljencam nečejo privoliti, da bi Ga prejele, kolikerkrat čutijo potrebo. Za njo je prišla svetnica, ki je v svojem času več premogla, kaker kedaj kaka ženska od početka kerščanstva: sveta Katarina Sijenska. Nihče še ni tako povspeševal svetega obhajila, kaker ta svetnica. Še celo Tavlerjeva ognjena zgovornost ni imela moči v sebi, kakeršno je čutil vsakedo, da prihaja od te po zunanjem slabotne deklice. Zmagala je, če tudi so ji nasprotovali prelati in svečeniki. Naš Gospod in Zveličar je navdihnil blaženega Rajmunda iz Kapuve, da ji je privolil sveto obhajilo, kederkoli ga je želela. in ko so ji enkrat ali dvakrat njeni bližnji branili sveto obhajilo, jo je Jezus Kristus sam prišel obhajati. Treba ji je bilo samo reči: „Oče, lačna sem“, in precej je šel Rajmund maševati, da jo obhaja.

Nekaj tjednov pred smertjo svete Katarine je začela živeti oseba strašnega terpljenja, kakeršne se prikažejo posebno v časih velike brezbožnosti. Zletela je v nebesa leta 1433 v malem

mestcu na Holandskem lepa deviška duša, čista kot angelj, očiščena s čeznatornim terpljenjem. Sveta Lidvina je prestala že toliko telesnih bolečin, da bi jih bilo dosti za stoterno marterništvo; pri tem pa je imela še prenašati terdoserčnost tistih, katerih služba je bila, da bi jo tolažili. Dokler ji je bilo še mogoče v cerkev hoditi, je smela prejeti sveto obhajilo samo dvakrat v letu. Ko pa je opešala in obležala na postelji v terpljenju brez primere, se je branil mašnik prinesiti ji na dom presveti zakrament, edino še mogoče hladilo in tolažbo v neizmer-
nih bolečinah. Ko je preterpela surovo očitno razžaljenje, se pa naš Gospod sam potegne zanjo in prisili s čudežem kervave hostije domačega duhovnika, da ji privoli, da sme prejeti sveto obhajilo, kederkoli hoče.*)

Ravno tako nasprotovanje, pa tudi taka zmaga se opazuje pri sveti Katarini iz Genove in pri sveti Kolumbi iz Rije t. Pri sveti Katarini je premagala sveta stanovitnost vse zoperyanje tistih, ki so jo grajali, ali pri sveti Kolumbi je njena svetost samo toliko pomogla, da je smela prejeti sveto obhajilo po enkrat na mesec in o praznikih Matere božje. Na zadnje pa tudi k nji po čudežu pripelja Jezus sam ptujega škofa, ki vkaže zanjo vsakdanje sveto obhajilo.

Mogel bi navesti zglede drugih svetnikov in pobožnih oseb po samostanih in zunaj njih, ki so v tistem času k mizi božji pristopili bolj pogostoma, kaker pa je bila navada v prvi polovici trinajstega stoletja. Blaženo Emilijo je naš Gospod sam spodbujal, naj gre k svetemu obhajilu sleherni nedeljo, četrtek in petek. Sveta Klara iz Rimina, ki je vmerla 1326, je preje-
la sveto obhajilo vsako nedeljo, sredo in petek. Karolj, vojvoda britanjski, vbit v vojski 1371, se je obhajal vsako nedeljo in veči praznik. Svet Koleta, ki je preosnovala vboge klarisinje, je šla v enem letu vsaki dan k svetemu obhajilu. Ravno tako blažena Baptista Varani, vboga klarisinja, in blažena Ozana, dominikanka. Blažena M. Banjezi iz ravno tega reda pa je dvajset let svojega življenja prejemale sveto Rešno Telo po trikrat, štirikrat in celo šestkrat na teden. Proti koncu svojega življenja se je obhajala sveta Frančiška Rimska po enkrat v tjednu. Blaženi Galeota Malatesta, ki je vmerl 1432, je šel navadno vsako nedeljo k svetemu obhajilu in blažena Helena iz Vidma

*) Obhaja se njen spomin 14. aprilja.

(Udine), tretjerednica svetega Avguščina, ki je zapustila ta svet 1458, vsaki dan. Ti zgledi mej mnogimi drugimi pričajo, da se je gorečnost v prejetanju svetega obhajila v tej dobi, če jo primerjamo s prejšnjo, zelo pomnožila.

Taka vam je zgodovina svetega obhajila v teh dveh stoletjih. Naš Gospod je vedno želel, da bi se pospeševalo mej verniki sveto obhajilo vedno bolj in bolj, ko so tudi svetovne razmere se vedno bolj in bolj hujšale. Boj mej lučjo in svetlobo je bil groznejši in se je v šestnajstem veku po nekoliko doveršil. Svetega Ignacija in njegove tovariše so skoraj postavili pred inkvizicijo, ker so po enkrat na teden prejemale sveto obhajilo. Eden izmed prvih udov pri oratorijanskem redu se je dal zato za mašnika posvetiti, ker ni mogel prejemati svetega obhajila od duhovnikov tistega časa. Tako strogo so se vstavljali posvetni ljudje pogostnemu obhajilu neduhovnikov.

Kedo naj bi zopet poživil te suhe kosti in gorkoto vlil v serca, ki so bila suha, kaker prah in pepel? „Zdelo se je, da je suh, oster veter, strašno merzel“, kaker tisti, o katerem govori angleška zamaknjenka, blažena Julijana iz Norviča, da je „vlekel po zemlji takrat, ko je vmiral naš božji Odrašenik na lesu, izsušil dušo tega sveta.“ Na enkrat pa se pokaže plamen ljubezni v pravem, kaker nalašč za to stvarjenem središču kerščanstva in se razširi na vse kraje, po vesoljnem svetu. Sveti Ignacij se je lotil dela in se trudil, da bi mej vernimi zopet vpeljal navado pogostnega svetega obhajila. Ali pravo aposteljstvo je bilo v Rimu izročeno svetemu Filipu. To je bilo čudežno naključje, da ravno takrat obudi tudi sveti Duh oznanjevalca nove vojske za pogostno prejetanje svetega zakramenta ljubezni.

Nič drugega, kaker edino le moč božja ne bi bilo moglo napraviti te spremembe. Tako daleč je že prišlo, da se je sploh mislilo, cerkev sama je prepovedala iti k svetemu obhajilu več kaker le enkrat v letu. Učenjake in profesorje iz duhovskega stanu nahajamo mej hudimi nasprotniki prizadevanja za bolj pogostno obhajilo. Kačagvera (Cacciaguerra), tovariš svetega Filipa, je spisal o tem veliko knjigo in na nekem mestu pravi, da so duše, ki so hrepenele, po svetem zakramentu, le z največo težavo mogle najti mašnikov, ki so jih obhajali. Še leta 1580, ko so vpeljali tjedensko sveto obhajilo v samostanu „San Kosimato“ v Rimu, se je imelo to za nekako čudo. Neki pisatelj iz

tistega časa nam pripoveduje, da ako je kaka gospa hotela iti k svetemu obhajilu, je morala že en cel mesec prej delati priprave za spoved. Celih sedem let so svetega Filipa in Kačagvero zavolj tega tako hudo preganjali, da je svetnik v tej stiski vperl svoje oče pri sveti maši na britko martro in zaklical: „O sladki gospod Jezus, zakaj me nočeš vslišati? Toliko časa in s tako smertno stisko sem Te prosil poterpljenja, Ti pa me nisi vslišal?“ Spravili so ju pred kardinalje in prelate in grozili jima z inkvizicijo.

Mej tem pa se je zasnovalo in vspevalo neko sveto delo v mali cerkvi svetega Hijeronima v Rimu, ki je imelo spremeni vso podobo kerščanstva. Kar že ni bilo videti več stoletji, to se je dalo gledati tukaj. „Tamkaj hodi“ tako govori priča, ki je vse to videla, „tamkej hodi mnogo ljudi k svetemu obhajilu; nekateri vsako nedeljo, drugi po trikrat ali štirikrat v tjednu, še drugi celo vsaki dan, tako da je vsako jutro podobno velikonočnim praznikom.“ — „Tam pristopi vsako nedeljo — kmalu po tem, ko se je začela ta gorečnost — vsaj po tristo oseb k mizi božji, ob delavnikih pa najmenj po sedemdeset na dan, gotovo zelo čuden dogodek v teh časih, sklenjen pa z velikimi težavami in napadi za služabnike božje in njih tovariše.“ Iz teh besed lahko povzamemo, kako velika je bila potreba in kako majhin začetek tiste svete vstaje, ki se je razširila najprej po Rimu in kesneje se čutila do krajev sveta. In čutimo in vživamo jo še dandanašnji. Tistih sedemdeset obhajancev je bilo jedro za milijone syetih obhajil. Za kar se je sveta Katarina Sijenska navduševala, kar je pridigala celo svoje življenje, za kar so se borili Tavler, sveti Vincencij Fererij in Savonarola. to je dognal sveti Filip Neri, navdušen za pogostno sveto obhajilo posebno od ponesrečenega Savonarole. Za odškodnino za strašne nevarnosti, ki jih je prizadel verski prevrat, reformacija, je navdihnili sveti Duh tega svetnika, da se loti dela v pospeh pogostnega svetega obhajila, in sad njegovega truda se še ni zgubil, vživamo ga še današnje dni.

Iz zadnjih stoletij naj še omenimo Janzenija († 1638) in njegove nasledovavce, ki so s svojimi krivimi nauki zelo ovirali pogostno prejemanje svetega obhajila.*) Bilo jih je tudi mej Slo-

*) O teh krivovercih beri: I. Križanič: zgodovina svete kat. cerkve. III. str. 148.

venci. Učili so mej drugim, da spovednik grešnika, ki je storil en smertni greh, saj nekaj mescev ne sme pustiti k svetemu obhajilu. Kedor še ni popolnoma združen z Bogom, se mora zderžati svetega obhajila. Kazen za storjeni greh se mora prej prestat, preden se dobi sveta odveza i. t. d. Ti in enaki nauki so morali kaker oster, suh veter vgasniti, ohladiti in posušiti vso gorečnost. Saj so ravno sveti zakramenti zoper človeške slabosti najboljši pripomoček k zveličanju.

Zdaj pa, po tem precej dolgem pregledu zgodovine svetega obhajila — kaj moremo sklepati iz vsega povedanega? Menim, da tole troje.

Pervič: Izmej osemnajst stoletji obstanka svete cerkve so samo štiri, deseto, enajsto, dvanajsto in trinajsto, v katerih je bilo redko sveto obhajilo navada, ne da bi bile kaj storile proti temu osebe, živeče mej svetom. Odtod sklepamo, da je pogostno sveto obhajilo pravilno v katoliški cerkvi.

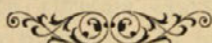
Drugič: Ta sklep si še bolj vterdimo, če se spomnimo, da so proti koncu trinajstega stoletja benediktini po vseh samostanih celega reda hodili vsako nedeljo k svetemu obhajilu. Kaj to pomeni, še le spoznamo, ako vemo, kako zelo razširjen je bil ta red sè svojimi podrazredi po vsem katoliškem svetu. Verh tega ne smemo pozabiti, da je v tistem času beseda pobožnost pomenila skoraj toliko, kaker samostan. Čas redkih obhajil celo mej pobožnimi bi bilo toraj trinajsto stoletje; pa proti koncu tega stoletja se vidi, da je že jelo iti na boljše.

Tretjič: Iz tu povedanega se da sklepati, da se je pogostno prejemanje svetega obhajila mnogokrat ravnalo po večih ali manjih nevarnostih, v katerih so živeli kristijani. In če je to res tako, potem saj v tej stvari ne smemo posnemati srednjega veka. Če je bila ketera doba katoliške cerkve v krepostih in strasteh, v potrebah in nevarnostih našim časom popolnoma nepodobna, je bil to gotovo srednji vek. Mislilo se je, ni še dolgo tega, da je bil ta vek naj lepša doba Kristusove cerkve, ali mi imamo vzroka dovolj, drugače soditi. Časi, v katerih zdaj živimo, so časom svetega Bernarda in svetega Tomaža popolnoma nepodobni. Če hočemo posnemati le njih unanjo stran, se bomo še osramotili. Sedanji časi so bolj podobni pervim časom kerščanstva, kaker pa času Gregorija VII. Verstva in narodnosti, vse je navskriž zmedeno. Res je, da zdaj ni kervavega preganjanja, pa ravno iz tega yzroka je svet še stokrat nevarniši. In kaj nam

more pomagati, kaj nas rešiti? Nič drugega ne, kaker ljubezen; in kje hočemo najti več ljubezni, kaker ravno v pogostnem vrednem prejemanju svetega obhajila.

Zato tedaj, vi vsi, ki se želite zveličati, in kedo si tega ne želi, posebno pa udje tretjega reda svetega Frančiška, pristopajte pogostoma k viru ljubezni, k božji mizi. Prejemajte pa sveto obhajilo dostojno pripravljene, ne pa mlačno, in z vedno večim spoštovanjem do tega najsvetejšega zakramenta. Kedor ga prejema po večkrat v tjednu, — in to se dan današnji imenuje pogostno sveto obhajilo, — mora biti bolji, kaker drugi, ki ga prejmlje le po enkrat na teden. Ne dajte se premotiti od napačne misli, da mej svetom se ne da pobožno živeti. Živeti mej svetom, se še ne pravi živeti posvetno. Posvetnost zaničujte, po svetosti hrepenite, za njo si prizadevajte. Bogu in svetu ob enem dopasti, to ni mogoče. Plača sveta je minljiva, je posvetna, večno pa bo plačilo, ki ga bo dal enkrat izvoljenim svojim Jezus Kristus, ki bodi vedno češčen v najsvetejšem zakramentu!

Po p. J. B. Dalgairns-u — E.

Svetniki, zveličani, častitljivi in neketeri božji služabniki iz vseh redov sv. Frančiška v mesecu januarju.

1. Leta 1250 je vmerl na Korziki božji služabnik Janez Parenti. V svetu je bil advokat. Da je stopil v prvi red sv. Frančiška, k temu ga je pripravil sledeči dogodek: Blizu Florence je uganjal svinjski pastir čredo svinj v svinjak; šle so pa noter še le, ko jim je razkačen rekel: „Poberiti se v svinjak kaker sodniki in advokati v pekel!“ Te besede je slišal Janez, zapustil svet in stopil v frančiškanski red. V redu je sloveč, ker je veliko molil, premišljeval in pokoro delal. Sv. Frančišek ga je poslal na Špansko širit red manjših bratov. Pozneje so ga izvolili za generalja celega reda. To službo je vestno in modro opravljal. Sploh je bil sam sabo zelo oster, z drugimi pa prav ljubezniv.

2. V Najštatu v Avstriji je vmerl božji služabnik Konrad. Po njegovi smerti so se godili mnogi in veliki čudeži. Zavoljo

nereda, ki ga je delala množica, ki je iskala njegove pomoči, mu je moral provincijalj mertvemu prepovedati čudeže delati.

3. Okoli leta 1222 je živel na Laškem božji služabnik Jernej Baro, ki je bil prej advokat, pa je pustil to opravilo ter prosil sv. Frančiška, da ga je sprejel v tretji red. Zavoljo svetega življenja mu je dal sv. Frančišek dovoljenje še druge v tretji red sprejemati. Vmerl je v sluhu svetosti.

4. Častitljivi Anton Pagani je bil rojen v Benetkah. Kaker doktor in advokat je bil posvečen v mašnika in potem je stopil v frančiškanski red. V redu je bil učenik cerkvenega prava, potem pa pridigar. Poslali so ga tudi kaker bogoslovca na tridentinski zbor. Svojo ljubezen do bližnjega in pa gorečnost za zveličanje duš je pokazal, ko je razsajala kuga v Benetkah. Molitvi in premišljevanju je bil ves vdan. Živel je tako pobožno, da ga misli sv. cerkev prišteti mej zveličane. Vmerl je v Vičenci ta dan leta 1589. Čez štiri leta so odperli njegov grob in so našli roke in jezik še cele.

5. V Basenhajmu pri Koblencu je vmerla v samostanu tretjerednic božja služabnica Ana Raj, ki je rada molila in si veliko čednosti pridobila.

6. Leta 1568 je vmerla božja služabnica Ana Stravb v Lencfridu v samostanu tretjerednic. Tam je ko prednica dajala svojim duhovnim sestram prelepe zglede čednosti. Častila je posebno tri božje osebe, katerim je darovala tudi svoje tri smertne bolezni. V tretji je vmerla, ko je priletel bel golob in se vsedel na njen poklek, kaker je sama napovedala.

7. Božji služabnik Janez della Valle je z gorečnostjo natančno spolnjeval sveto vodilo, posebno pa obljubo serafinskega vboštva. On je začetnik observantov. Njegovo delo je nadaljeval Pavel Trinci. V sluhu svetosti je vmerl leta 1351 na gori Broljano na Laškem.

8. Leta 1584. je v Afriki vmerl Frančišek iz Konke iz kapucinskega reda. Ko so ga predstojniki v Sicilijo poslali, so ga morski roparji vjeli, v Alžirijer prepeljali in v sužnost prodali. Iz ljubezni do Boga je radovoljno terpel velike težave in tolažil druge prodane kristijane do svoje smerti.

9. Bernardin iz Laterce na Laškem, božji služabnik, je kaker kapucinski lajik tako sveto živel, da so našli čez veliko let njegovo telo še nestrohnelo. Vmerl je okoli leta 1580.

10. Zveličani Egidij iz Lavrencijane, frančiškanski lajik,

je že od mladosti pobožna dela opravljaj. V samotni jami je gor-el v ljubezni do Boga, premišljeval nebeške reči, molil in postil se. Satanove skušnjave je z božjo pomočjo srečno premagal. Nigdar ni opustil z besedo in zgledom delati za zveličanje duš. Vmerl je ta dan leta 1508, in papež Leon XIII. je poterdil njegovo nepretergano čiščenje.

11. Maria Merlj, devica tretjerednica, je bila rojena v Kalj-ternu na Tiroljskem leta 1812. Že od mladih let je bila pobožna in je posebno rada molila. V 18. letu je stopila v tretji red. Perva tri leta in že poprej jo je skušal Bog s raznimi križi. 5. februarja 1834 ji je dal pet ran. Od leta 1841 do smerti 1868 je živela v samostanu tretjerednic sv. Frančiška v molitvi za se in druge v premišljevanju življenja in terpljenja Jezusovega in Matere božje.

12. Leta 1502. je vmerl na Dunaju božji služabnik Bona-ventura La. Plemenit, učen in sloveč je zapustil imenitne službe, stopil v red sv. Frančiška. kjer je zelo krepotno živel in z gorečnostjo delal za zveličanje duš v spovednici in na pridiznici.

13. Božja služabnica Terezija Garsija je bila nuna svete Klare. Dasiravno je bila plemenita, je bila vendar zelo ponižna, da še časti prednice ni hotela sprejeti. Vmerla je v sluhu svetosti v Aljarisu na Španskem leta 1540.

14. V frančiškanskih cerkvah se obhaja ta dan praznik presladkega Imena Jezus. Začela, razširjevala in zagovarjala sta ga sveta Bernardin Sijenski in Janez Kapistran, prava duhovna sinova sv. Frančiška. Papež Klemen VII. je dovolil frančiškonom, da smejo praznovati presladko Ime Jezus. Papež Inocencij XIII. je dovolil to celi sveti cerkvi, papež Pij VII. je podelil pa popolni odpustek, keterega se more vsak vdeležiti drugo nedeljo po sv. treh kraljih ali pa mej osmino, ako opravi spoved, pristopi k sv. obhajilu, moli za odpustke in obišče kako cerkev v avstrijskih deželah (21. maja 1810.)

Zveličani Bernard iz Korleona, kapucinski lajik, je bil črevljarjev sin. Ko mu je oče vmerl, je zapustil delavnico in, ker je bil zelo močan, mu je bilo naj ljubše orožje in pretepanje. Pri vsem tem je pa zelo častil neko britko martro in pa sv. Frančiška Serafinskega. Pri nekem dvoboju je hučo ranil svojega nasprotnika in zato je zbežal. Stopil je v kapucinski red kaker lajik in začel prav spokorno živeti. Živel je večinoma ob kruhu in vodi, neketere predvečere večih praznikov je bil pa tešč cel

dan. Spal je komaj po tri ure, potem je molil in delal. Vsak dan je sedemkrat bičal svoje telo, kateremu je rekel brat ose!. Vmerl je v Palermu 12. januarja 1667; sto let pozneje ga je papež Klemen XIII. prištel mej zveličane.

15. Jakob, marternik, tretjerednik, je v pobožnosti preživel svoja mlađa, študentovska leta. Kaker mašnik je razdelil svoje premoženje, popravil zapuščeno bolnišnico in v nji bolnikom stregel, zelo se postil in drugo pokoro delal. Ker so bolnišnici po krivem posestvo vzeli, se je trudil po sodnji ga nazaj dobiti, sovražniki pa so ga na potu mej Čitá dela Pjeve in Kjuzi na Laškem grozovitno vmorili leta 1304. Njegovo telo je bilo čez 174 let še celo.

16. V Maroku v Afriki je bilo vmorjenih pet duhovnih sinov sv. Frančiška. Berard, Peter in Oton, mašniki, Akurzij in Adjut, lajika, so šli od sv. Frančiška poslani v Afriko oznanjevat sveti evangelij. Ko so prišli v Seviljo, v glavno mesto mohamedancev na Španskem, so precej začeli oznanjevati sveto vero in terditi, da mohamedanska ni prava. Kralj se je hudo razjezil in jih zaperl v ječo; potem jih je poslal z drugimi kristijani v Maroko v Afriko. Kaker hitro so tja prišli, precej sa začeli pridigati. Kralj jih je nato zapodil iz svojega kraljestva; pa zopet so se vernili in pridigali. Kralj jih je dal zapreti v ječo, kjer so bili 20 dni brez jedi in pijače. Bog, ki svojih zvestih ne zapusti, tudi njih ni zapustil; močni in zdravi so šli iz ječe in dalje oznanjevali sveto vero. Pa zopet so jih prijeli, topli in tako razmesarili, da so se kosti videle. Potem so jim vlili v rane zevretega olja in jesiha in jih vlačili po črepinah celo noč. Nazadnje jim je suljtan sam se sabljo razklal glave leta 1220. Sveta trupla so vergli v ogenj, ki se jih pa ni prijel. Kristijani so jih nato skrivaj vzeli in pokopali. Glava enega teh svetnikov je še vedno nestrohnela. Portugaljski infant Peter je dobil sveta telesa in jih dal prenesti v Koimbro. Zavoljo mnogih čudežev, ki so se godili po njih smerti, jih je papež Sikst IV. prištel mej svetnike, Benedikt XIV. je pa za ta dan podelil frančiškanskim cerkvam popolni odpustek za vse (18. oktobra 1745.)

17. Božji služabnik Peter iz Trekvande je že 8 let star skrivaj zapustil očetovo hišo in zbežal v frančiškanski samostan. Oče ga je domov pripeljal; mali Peter je pa naenkrat oslepel ter potem spregledal še le, ko je oče obljubo napravil, da ga bo dal v samostan, keder bo dosti star. V redu je tako rastel

v učenosti in pobožnosti, da so ga imeli za svetnika. Spal je samo po dve uri, druge ure je porabil v molitev in premišljevanje. Bolnikom je ljubezno stregel; svoje bolezni je pa imenoval božje dobrote in jih radovoljno prenašal. Vmerl je v sluhu svetosti v Četoni na Toskanskem leta 1492.

18. V Bovinu na Laškem je vmerl častitljivi Nikolaj Molinari, škof iz kapucinskega reda, leta 1792 na ta dan. V redu je zelo pobožno živel in želel nepoznan ostati. Bil je gvardijan, goreč pridigar in pozneje misijonar na Laškem. V 71. letu so ga izvolili za škofa, dasiravno se je branil. Vmerl je skoraj 90 let star v sluhu svetosti. Sv. cerkev ga namerja prišteti mej zveličane.

19. Leta 1748 je vmerla v Mnihovem na Bavarskem božja služabnica Ivana Bahmajer, nuna svete Klare. Ko je bila v samostanu 6. leto, se je začela zamikati, posebno po sv. obhajilu. Pa tudi strašne skušnjave je imela, dušno suhoto in bolezni. Vmerla je v sluhu svetosti.

20. Zaharija, božjega služabnika, je sv. Francišek sam v red sprejel in potem poslal z drugimi frančiškani na Špansko in Portugaljsko. Tam je sezidal več samostanov. Sè svojim svetim življenjem in pridigami je spreobrnil veliko krivovercev. Vmerl je v Alemkeru na Portugaljskem.

21. V Kamerinu na Laškem je vmerl božji služabnik Angelj iz Soleta, ki je tudi bolj angeljsko kaker pa človeško živel noter do svoje smerti.

22. V Kropanu počiva telo častitega Pavla Ambrosi, mašnika iz redovnega tretjega reda, ki je natančno spolnjeval vse redovne zapovedi. Posebno je malo govoril z ljudmi in toliko več z Bogom. Postil se je ostro, mnogo je molil in v vseh čednostih dal drugim prelep zgled. Zdaj preiskuje sveta cerkev njegove junške čednosti in čudeže, da bi mu dala čast zveličanih.

23. Okoli leta 1277 je vmerl v Rekanatu na Laškem božji služabnik Kompanji, redovnik svetega, angeljskega življenja.

24. Božja služabnica Marija Feliks Spinéli je že v otročjih letih zelo pobožno živela. Obljubila je vedno devištvo, pa prisiljena in z dovoljenjem je stopila v zakonski stan. Živela pa je sè svojim možem kaker z bratom. Njen mož je kmalu vmerl in ona je šla nato v samostan svete Klare, ki je bil pod vodstvom očetov kapucinov. Tukaj jo je Bog poskušal s terpljenjem, boleznimi, križi in peklenskimi skušnjavami, kar je pa vse premagala s

terdnim zaupanjem v Boga. Na otoku delle Gracije blizu Benedek se je bil sezidal nov samostan za nune. V tem samostanu je bila prednica in prelep zgled popolnosti. Tam je tudi vmerla leta 1682.

25. Častitljivi Frančišek Gizoni, iz Korzike doma, je bil zelo pobožen frančiškanski klerik. Iz velike ponižnosti se je štel mašnikovega posvečenja nevrednega in zato je prosil Boga, ko se je pripravljaj za ta sveti zakrament, da bi mu poslal božjast. Bog ga je vslišal, in tako je kaker klerik 54-ih let vmerl v veliki svetosti v samostanu sv. Frančiška pri Čiviteli v subjaški skofiji leta 1832. Zdaj preiskuje sveta cerkev njegove čednosti, da bi ga vverstila mej zveličane.

26. P. Bonifacij iz Indije, božji služabnik, je bil iz kraljeve hiše. Pa posvetno kraljevsko krono je zaničeval, da bi dosegel nebeško. Zato je zbežal na Laško in stopil v ostrejši red sv. Frančiška. Bil je tako ponižen, da mi hotel povedati svojega stanu. Da je bil kraljev princ se je zvedelo po drugih. Živel je v naj večem vboštvu in bil vedno zbran v Bogu. Vmerl je v sluhu svetosti v Komu na Laškem ta dan leta 1661.

27. Častitljivi Anton Skaljmati je bil zelo vdan molitvi in premišljevanju. Zelo ponižen frančiškan je bil in poln čednosti, ketere je sveta cerkev že začela preiskavati. Vmerl je v Kalj-tažironu v Siciliji leta 1552.

28. Zveličani Matevž iz Džirdženta škof in spoznavavec iz pervega reda sv. Frančiška, je že od mladosti pobožno živel. V redu je posnemal sv. Bernardina Sijenskega. Ž njim je hodil po Laškem, pridigal in razširjeval češčenje presladkega Imena Jezus. V redu je veliko storil za natančno spolnjevanje svetega vodila. Iz pokorščine do sv. očeta papeža se je pustil v škofa posvetiti. Kaker škof se je zelo trudil, da bi mlačno in pa tudi neredno življenje v svoji škofiji popravil; ravno s tem si je pa nakopal sovražnike, ki so ga pri papežu po krivem zatožili. Moral se je iti opravičit v Rim. Papež ga je spoznal za nedolžnega in ga poslal nazaj v škofijo, kateri se je pa kmalu potem sam odpovedal. Nato je v samostanu sveto živel do smerti 7. januarja 1451. Papež Klemen XIII. je dovolil, da se sme očitno častiti.

29. Na Laškem je živel okoli 1415 božji služabnik Stupa iz tretjega reda. On je zgodaj začel zaničevati svet, ter je v samoti Bogu služil, v molitvi, bedenju, postu in drugi pokori.

30. Sveta Hijacinta Mariskoti, devica tretjega reda, je bila

prav žlahtne rodovine. Izrejena je bila v samostanu tretjerednic v Viterbu, kjer je tudi kaker nuna tretjerednica ostala. Pa nuna je bila po obleki, ne po življenji, dokler ji ni Bog poslal boleznj in je ni spovednik resno opomnil na redovne dolžnosti. Potem je pa začela spokorno živeti. Nune, katerim je bila poprej v pohujšanje, je prosila odpuščenja. Vedno je premišljevala Kristusovo terpljenje. Svoje dolžnosti, posebno v postrežbi bolnikov je vestno opravljala. Na več krajih je vpeljala češčenje presv. Rešnjega Telesa. Bog ji je skazal velike dobrote za njeno zvestobo; 55 let stara je vmerla leta 1640. Papež Pij VII. jo je prištel mej svetnice in podelil za ta dan frančiškanskim cerkvam popolni odpustek za vse 17. nov. 1807.

V Amalfiju na Laškem je vmerl ta dan 1692 častitljivi Dominik iz Mura, minorit; sveta cerkev preiskava njegovo življenje, čednosti in čudeže.

31. Zveličana Ludovika Aljbertoni, vdova tretjerednica je bila iz plemenite hiše. Kaker dekle je živela pobožno in nedolžno. V zakonskem stanu je vestno spolnjevala svoje dolžnosti, posebno v izreji treh hčer. Keder ji je vmerl mož in ko je spreskerbela svoje otroke, je zapustila svet in živela le za Boga in vboge. V velikem uboštvu je radovoljno živela, ostro pokoro je delala in vdana v voljo božjo prenašala hudo bolezen. Vmerla je ta dan 1533 v 60. letu svoje starosti. Papež Klemen X. jo je prištel mej zveličane, papež Pij IX. je pa za ta dan frančiškanskim cerkvam popolni odpustek podelil za vse (8. avg. 1862).

P. A. F.

Kerščansko ime in god.

(Konec.)

Ker se pri izbiranju kerstnega imena posebno na to gleda, da dobi kristijan za patrona kakega svetnika, ki naj mu sè zgledom svojih čednosti na potu življenja sveti, je popolnoma naravno, da so cerkveni predstojniki in cerkveni shodi vernikom vselej prav toplo priporočali in zapovedovali, da si naj izbirajo le imena od cerkve razglašanih svetnikov in sicer, koliker mo- goče, takih, katerih življenje je bolj znano, ker le ti morejo kri-

stijanu služiti ko zgledi posnemanja. Iz ravno tega vzroka je, akoravno ne zapovedano, vender primerno, da se moškim le moška, ženskim le ženska imena dajejo. Samo na sebi toraj ni priporočati, da bi se dalo moškemu ime Marija, ženski pa Alojzija. Jožefa, ker imamo sv. Alojzija, sv. Jožefa, ne pa sv. Alojzije in Jožefe. Po cerkvenem namenu in predpisu bi se imelo vsakemu kerščencu dajati le eno samo kerstno ime; navada, da se otroku daje po dvoje, včasih še več imen, izvira menda bolj iz ničernosti, ko iz pobožnosti; priprosti katoliški kristijani naj to prepuste gospodi in protestantom, ki imen ne volijo po svetnikih, da bi jim bili patroni in zgledi, temuč, vsaj navadno, po drugih čisto posvetnih ozirih.

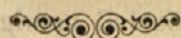
Da bi se pri sv. kerstu primerna imena izbirala, predpisuje rimski obrednik duhovnikom, naj na to gledajo, da se otroku ne pridene kako ajdovsko ali smešno ime, temuč koliker je mogoče ime kakega svetnika. V neketerih škofijah je kar naravnost zapovedano, da se ima pri sv. kerstu le ime kakega svetnika izbrati.

Taka določba je dandanašnji potrebna, ker so ljudje v svojem napačnem napredku daleč zašli. Večkrat se je v novjšem času primerilo, da so kerščanski stariši z največo odločnostjo zahtevali, naj se imenuje njih otrok na primer: Garibaldi, Irredenta, Slovenija, ali z drugimi posvetnimi, smešnimi, ne kerščanskimi imeni. Duhovnik se na take želje ne sme ozirati; vselej, keder se stariši vpirajo svojemu otroku dati kerščansko ime, ima on sam tako ime izbrati in tudi le s tem imenom otroka v kerstno knjigo vpisati.

Ker je pa kristijan sè svetnikom, čiger ime ima, v tesni zvezi, ko ga skuša posnemati, ko se mu priporočuje in ga za patrona časti, iz tega sledi, da mu mora biti tudi dan, ko sv. cerkev obhaja spomin tistega svetnika, svet in častitljiv. Ta dan je že zavoljo tega pomenljiv, ker je navadno dan smerti tistega svetnika, torej spomin tistega dne, ko je bil sprejet v nebeško veselje; pomenljiv je pa tudi za kristijana zato, ker ga spominja na sv. kerst in na milost, da je postal otrok božji in dedič nebeškega kraljestva. Ta dan, imendan ali god, so pobožni kristijani v starih časih obhajali, kaker nekak praznik, posebno s tem, da so bili pri sv. maši, da so prejeli svete zakramente in ponovili kerstno obljubo. Ali kaker druge lepe, stare, kerščanske navade, tako se tudi ta žalibog vedno bolj izgublja.

Godovni dan se sicer še obhaja, ali kako? — Darila, pojedine in popivanja človeka pač slabo spominjajo na dobrote, ketere je pri sv. kerstu prejel. Neka druga, tudi ne hvalevredna navada, posebno pri imenitniših katoličanih je ta, da mesto godovnega dne praznujejo rojstni dan. To navado so sprejeli od protestantov. Ti se dajo seveda še nekoliko izgovoriti, ker ne poznajo čaščenja svetnikov, ter se jim tudi ne „priporočajo“. Čeravno nosijo imena svetnikov, vender, ker jih ne časte, nimajo vzroka godovni dan praznovati. Vse drugače je to pri nas katoličanih, ako nismo le po kerstnem listu katoličani. Tudi brez ozira na kerstnega patrona ima godovni dan viši in lepši pomen kaker rojstni dan. Rojstni dan nas opominja na telesno, zemeljsko rojstvo torej na dan, ko smo kot slabi grešni človeški otroci, ko otroci jeze božje, obloženi s podedovanim grehom, na svet prišli; godovni dan nas spominja na duhovno rojstvo in prerojenje po sv. kerstu, kjer smo očiščeni greha, zadobili posvečujočo milost božjo, postali otroci božji in sprejeti bili v katoliško cerkev kot posvečeni udje sv. Telesa Jezusa Kristusa. Rojstni dan torej ne more buditi v našem srcu kakih veselih spominov zato tudi sv. cerkev, pri blagoslavljenju velikonočne sveče tako lepo poje: „Nič bi nam ne koristilo roditi se, ke bi ne bilo koristilo odrešenim biti“. Sveto in vzvišeno veselje pa obudi godovni dan in je torej spodobno, da ga vsaki katoliški kristijan praznuje kot praznik zahvale in veselja.

P. A. M.

Kerščanskim poslom.

IV. Dolžnosti poslov do samih sebe.

30. Zakonski stan.

1. Ta stan je postavljen od Boga. Kedor je vanj poklican, more najti v njem časno srečo, in pridobiti si večno izveličanje. Treba je pa za to poklica, veš? poklica! Zatoraj pravi sveti apostelj Pavel: „Vsakedo se vprašaj, kakov dar je prejel od Boga.“ In to vprašanje mora biti pri volitvi zakonskega stanu silno resno. V zakonu je veliko težav, svetih dolžnosti, velike

odgovornosti. Kedor v zakon stopa brez poklica, brez potrebne priprave, brez pravega namena, mora biti nesrečen, razdere si časno srečo vso, ter si naloži velik odgovor za večnost, ker težav zakona ne bo prenašal, dolžnosti ne izpolnjeval. Kar je pa naj žalostniše, je — pri nesrečnem zakonu sta zmirom dva v nesrečo zapletena, pa ne le dva, navadno cela družina. Tako se razširja nesreča od roda do roda. Kedo more premeriti revo, ki jo napripravljajo nesrečni zakoni!

2. Nobenega stanu tako lahkomišljeno ne nastopajo ko zakonski. Vsakdanja skušnja to uči. Vsaki dan se moraš iznovič čuditi slepoti, s katero silijo v zakonski jarem. Časih je videti, kaker bi si nalašč oči zavezovali, da bi le čim prej pali v nesrečo. Ženijo in može se brez nagnjenja, iz strasti, iz mesene ljubezni, brez Boga, zoper voljo božjo, brez uma in pameti, brez preživljenja, odbijajo dobre svete, vihrajo v vboštvo in jedinščino. Veliko nesreče je na svetu, a nesreča izmed največih je nesrečni zakon. Svet je pray zdaj napolnjen se vsakoverstno revo in nadlogo, toda največ reve in nesreče prihaja iz zakonov, ki jih je sklepalo meso. Zakaj so zakoni nesrečni? Zato, ker so ljudje tega največkrat sami krivi.

Keder se toraj možiš, prevdari natanko in zrelo premisli, kar je bilo rečeno „o volitvi stanu.“ Ne prenašli se, ne razburjaj se, sodi mirno, daj si pokoja; vprašaj se, če imaš poklic, nagnjenje, voljo. Misli, da ti gre za časno in večno srečo ali nesrečo.

31. Posebni namigljaji.

Zapomni si to le glede zakona:

1. Ne mož i (ne ženi) se premlad(a). Čakaj, da po duhu in telesu dorasteš, da si kaj skušnje pridobiš, da se potrebnega naučiš: tako ti bo mogoče izpolnjevati kerščanske dolžnosti. Žal da je lehkomišljena, prezgodnja možitev zmirom pogostniša. Otroci se može in ženijo! Družina se hitro množi. Kmalu je lakota pred vratmi, bolezni pritisnejo. Obadva obžalujeta nesrečno stopinjo, očitata si to in ono. Zakon se topi v solzah in revih.

2. Ne mož i (ne ženi) se brez gotovega preživka. Tudi v tem oziru je lehkomišljenost grozno velika. Siromaštvo nesrečen dela najboljši zakon. Može (ženijo) se, pa so popolnoma vboge (-gi). Prihranil si ni ne on ne ona ničesar;

vboštvo se druží z uboštvom. Pri navadnih stanovih premoženje ni preveliko; pa da je le kaj podlage, že to dela, da se zakonca ne zakopljeta v dolgove in obupanje. Sveti apostelj Pavelj govori, da mož ima družino živiti. Zato mora imeti, s čimer jo bo živil: rokodelstvo, tergovino, kupčijo, gotovo delo, zaslužek; brez tega je ženitev res neopravičljivo dejanje. Žal, da na vse to premalo pazijo. Nekaj let preteče, pa osiromašijo tako, da se morajo potikati po vbožnicah. Obertna prostost in prosta selitev sta veliko pripomogli lahkomišljenim ženitvam in gotovi siročini. Če nimaš gotovega preživka, ne moží (ne ženi) se.

3. Ne moží (ne ženi) se zoper svoje nagnjenje. Kjer dva skupaj živita, pod eno streho stanujeta, skupaj jesta, združena za vse dni življenja, tam ne sme manjkati mejsebojne naklonjenosti, ne sme biti preziranja in zaničevanja. Pravijo sicer in menijo, da nagnjenje se potlej pokaže; to pa ni res, tudi se malokedaj vresniči. Zakonsko življenje počiva na mejsebojnem nagnjenju. Kjer tega ni, kjer drugi za drugega ne mara, tam je praviloma zakon nesrečen. Stariši, ki otrokom svojim v možítev (ženitev) prigovarjajo, ki jih takorekoč silijo, taki stariši se ne dajo izgovarjati, ne opravičevati. Koliko žalostnih zgledov bi se dalo naštetí!

4. Možiti se, pa da je on veliko mlajši od nje, take možitve se poprečno ne obneso. Največkrat vodijo v razdor zakona; in potlej, kaj sta? ne krop ne voda — zakonska samca.

5. Ne moží (ne ženi) se v bližnjem sorodstvu. Posebno se je ogibati kervne bližnosti. Vsa skušnja uči, da so taki zakoni škodljivi, da se skoro vsigdar pokažejo gotove bolezni, ki se presajajo iz družine v družino.

6. Ne moží (ne ženi) se iz stanu. Boljše je, da ostane stan pri stanu. Ako se ne sklada stan, omika, odgoja enega sè stanom, omiko, odgojo drugega, nastanejo težave, neprijetnosti, ki razdirajo zakonsko srečo, ki zakon grene, in naposled se drugi drugemu odtuji.

7. Ponudeb brezverskih in malopridnih ljudi ne sprejemaj. Brezverec še prav ne ve, kaj je zakon. Razen tega je brezverec na vse pripravljen in sposoben. Ako je pa sploh in očitno znano, da dela proti veri, da vleče sè sovražniki vere, od takega človeka le beži. Zakon brez vere je nesrečen stan. Od izprijenega in zaverženega človeka in nesramneža pa še bolj beži. Ne tolaži se: potlej bo drugači. Kateri so

bili pijanci pred zakonom, potlej so tudi. Nečistniki pred zakonom, ostanejo večkrat tudi v zakonu. Hudobni, serditi, surovi, brezčutni, prepirljivi, ti navadno tudi v zakonu ostanejo taki. Take telesne in dušne napake se selijo. So tudi bolezni, ki rodu ne zapuste: pádovica (božjast), žove (bramorji), itd. Taki ljudje naj se ne zakonijo. Ponudbe za bolan in toraj nadložen zakon dobro premisli.

8. Varuj se mešanih zakonov. Ti veš, kako cerkev studi take zveze. Mešan zakon nikoli ne more biti to, kar bi moral biti po namenu Kristusovem in cerkvenem. Zakon je težaven že sam seboj, čemu ga težiti še z neenakostjo vere? Katoliška vera in protestantovska so kaker noč in dan. Ako se vsaki del terdno derži svoje vere, to bo večen prepir; ako se je pa ne, v kratkem ne bo nobene vere. Kako se bodo zrejali otroci? komu naj verjamejo, očetu ali materi?

9. Kader so se po zrelem pomiselku sklenile zaroke, to je čas mej zarokami in poroko obrniti v pripravo na zakon. Ta čas ne sme biti predolg. Predolge zaroke, terpeče več let, so škodljive, nevarne, pogubne. Ne sklepaj zarok, dokler ne veš, kedaj bo peroka. Po cerkveni zapovedi zaročenca ne smeta prebivati v eni hiši. Ako so se zaroke sklenile med posloma taistega gospodarja, mora precej eden zapustiti službo. Po cerkvenem določilu in po kerščanski šegi se zaročenca shajata vpričo drugih. Žalibog, da se na to premalo pazi. Tukaj je vir tolikim zmotam in grehom. Stan zaročencev ni odinenjen v greh, ampak za vredno pripravo, ki obstoji v molitvi in čistem življenju. Nesreča in reva v zakonu je kazen za grehe, ki sta jih delala pred zakonom.

32. Redovni stan.

1. „Ako hočeš v nebesa priti, izpolnjuj zapovedi. Ako hočeš popolnoma biti, pojdi, prodaj vse, kar imaš, in hodi za menoj.“ Tako je rekel Kristus mladeniču. V teh besedah je jasno povedano, kaj mora storiti, da se zveličamo, in kaj moremo, da se spopolnimo. Zapovedi izpolnjevati je dolžnost vsem ljudem; vse zapustiti je le svet, neketerim. Človek vse zapusti, keder se prostovoljno odloči: odpovedati se vsemu premoženju, živeti v deviški čistoti, v vsem poslušati svojega višjega. Ta trojna zapustitev so trije evangelijski svetje. Keteri

stopijo v red, se zavežejo z o b l j u b o, da bodo živeli v vboštvu, v čistoti, v pokorščini. Ta trojna zapustitev, drugim ljudem le svetje, so redovnikom dolžnost, ker so redovniki pod grehom zavezani, da si imajo prizadevati za popolnost.

2. Le malo je poklicanih v red stopiti. Zatorej je šel mladenič žalosten proč. Izveličar pa je dejal: Kedor more umeti, umevati. Redovni stan je posebna milost božja, je dar njegove ljubezni, izmej tisočev so ga deležni le neketeri. Kedor je tako srečen, da je od Boga poklican v redovni stan, ima veliko duhovnih prednosti pred drugimi. Sv. Bernard pravi: „V redovnem stanu živiš bolj čisto, padaš bolj redko, vstajaš bolj hitro, hodiš bolj varno. Bog tu jemlje priložnost v greh, in človek je manj nagnjen k njemu. Srečen stan, v katerem smerti čakaš brez strahu, si je želiš ko sreče, jo sprejemaš z udanostjo.“ Največa sreča, najbolj čista zadovoljnost je najti po samostanih pri redovnikih, ki so v red stopili iz pravega poklica.

3. Kedor si izvoli redovni stan brez poklica, je nesrečen, nesrečniši ko vsaki drugi v drugem stanu. Ker je redovni stan najviši, najsvetejši, najpopolnši, je treba skerbnega izpraševanja, resne priprave, veliko previdnosti, da izpoznaš, je li volja božja, da stopiš v ta stan. Mogoče, da nastane tak sklep iz naravnih, poveršnih, samopridnih uzrokov. Morda si bila po naključju v samostanu, videla si sestre delavne, spoštovane, ljubljene. Zdaj se ti porodi misel, da bi bila tudi ti sestra. Razun tega si se tudi naveličala služiti, delo ti ne diši, želiš si ugodnega življenja, češ, za starost bom preskerbljena, itd. To pač niso pravi vzroki, da stopiš v samostan. Keteri tako mislijo, ne bodo dolgo notri. Res ustopijo, a najdejo vse drugači. Tisto zidovje jim preda, pokorščina je preostra, molčanje predolgočasno, zapertje preterdo, dela več ko v službi. Slamni ogenj ugasne, serce vpa-da. Ali prostovoljno zapustiš samostan, ali te pa odslove. V samostanu ni nihče skrit; vse nepravo pride na dan. Tako stojiš spet mej svetom, in služba ti je še težja. V samostan stopiti, pa ga spet zapustiti je huda stvar. Navadno je življenje nalomljeno in poterto.

33. Znamenja za redovni stan.

Neketeri že zgodaj spoznajo ničemernost posvetnih reči. S posebno milostjo božjo izprevidijo, da se svetom, z njegovim ve-

seljem in vžitkom ne bodo zadovoljni. Radi se vmikajo veselilcam; če se jih pa vdeležiti venderle morajo, čutijo praznoto, več žalosti ko veselja. Take plemenite tenkočutne duše kaj rade nagibajo na redovni stan. Drugi žele, da bi odišli nevarnostim sveta, in da bi si zavarovali dušno izveličanje. Bog jim serce razsvetli, da jih prepoznajo, ali pa so bile hude izkušnje, ki so jih podučile, da bo njih duša najvarniša mej samostanskimi zidini. — Spet drugi si izvolijo samostan iz posebne ljubezni do deviškega življenja. — Mnogi ljubijo spokorno živeti, in pokoro delati ne le za svoje grehe, ampak tudi za pregrehe drugih. — Drugi se spominjajo besedi Gospodovih: „Ako hočeš popolnoma biti, pojdi, prodaj vse, kar imaš, in hodi za menoj“. Kristus je rekel, da stan, v katerem se živi po evangelijskih svetih, je najpopolnši. Tak se hoče ravnati po besedah Gospodovih. Prizadevanje in želja za popolnostjo, to je vzrok, da se vmakne človek v samostan. — Drugi zopet se hočejo, po zgledu Kristusovem, žrtvovati ali darovati v pomoč terpečemu človeštvu, ta ko brat lajik v tem ali onem redu, ona ko vsmiljena sestra pri bolnikih, ali šolska sestra pri otrocih.

2. Vsi imenovani nagibi so čisti, dobri, nadnaravni, t. j. ne gredo za pozemeljskim namenom, ki ni brez samopridnosti, ampak za višjim in večnim. Ti nagibi ne vro iz pozemeljske čutne narave človekove, ampak iz milosti božje. Ako so ti nagibi terpežni, ako je volja stanovitna, ako ti gre misel le v samostan, potlej vedi, da so to znamenja poklica. Ta znamenja so tim gotoviša, čim pogumniše odpravljajš zapreke, čim stanovitniše odklanjaš dobre ponudbe, čim bolj zaničuješ lepo bogastvo, čim terdniše se deržiš le svojega zadnjega namena.

3. Slednjič opomnim: Preden storiš sklep v samostan stopiti moraš 1) natanko poznati dolžnosti reda, 2) prav ocenjati njegove težave, 3) izpraševati sposobnosti za službo v redu, 4) prašati izpovednika za svet, 5) pripravljati se na sklep, t. j. hrepeneti po popolnosti, ogibati se vsakega greha, premagovati svoje slabosti in napake, zatirati neredna nagnenja. Čisti vzroki, prava znamenja, dobra priprava, to troje mora biti, keder kaniš v samostan stopiti, da boš srečen in zadovoljen časno in večno. Boljše je, da ne stopiš v red, kaker da iz njega izstopiš.

34. Kerščanska pravila.

1. Le eno dušo imaš; to reši za večnost. Dela naj svet. kar hoče, ti misli na to, da rešiš svojo dušo.

2. Vse visi od dobre smerti, dobra smert, pa je odvisna od dobrega življenja. Kakeršno življenje, taka smert.

3. Da pa dobro živiš, misli tako: Obžalujem preteklost. Zdaj nečem več grešiti. Gospod, milostiv mi bodi v prihodnosti. Vmreti moram, sojen bom. Večna sreča ali večna nesreča mi bo delež.

4. Bodi čverst v veri, imej čisto vest. Brez vere se zveličati ne moreš. Kar je proti vesti, je greh.

5. Moli in delaj. Oboje je tako zvezano kaker duša in telo.

6. Moli rad, večkrat, pobožno. Božji blagoslov je potreben vsakemu delu. Vse razpade, kar je storjeno brez njega.

7. Zjutraj vstajaj ob določenem času. Opravi jutranjo molitev, stori dobri namen.

8. Rad bodi pri svetimaši, spoštljivo. Kristusova daritev je.

9. Misli na Boga. Česar Bog ne sme vedeti, ne misli; česar Bog ne sme slišati, ne govori; česar ne sme Bog videti, ne delaj.

10. Ne opuščaj večerne molitve. Izprašuj si vest vsaki dan.

11. Prejemaj sv. zakramente redno, vredno. Brež njih ti ni mogoče, ogibati se greha, rasti v čednosti.

12. Delaj in veseli se, da si v delavskem stanu. Delaj rad, vesel, redno, resno. Ljubi svoj stan.

13. Ob nedeljah ne delaj; ni blagoslova. Gospodov dan posvečuj se sv. mašo, pridigo, z branjem lepih bukev. Miruj in počivaj in razvedrj se.

14. Razvedrilo ti bodi nedolžno, zmerno. Ne onesvečuj nedelje z grehom in bučnimi veseliciami.

15. Spoštuj očeta in mater. Dolžan si jima spoštovanje, ljubezen, pokorščino, dokler živiš. Ne zabi jih, keder so bolni, stari, vbogi.

16. Dolžnosti do gospodarjev izpolnjuj veselo, nesamopridno, vestno. Izkazuj jim čast, ljubezen, pokorščino. Ne služi toliko zavoljo plačila, koliker zavoljo vesti.

17. Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe. Opravljaj dela vsmiljenja, kjer moreš. V vsakem glej božjo podobo. Nesrečne ljubi najbolj.

18. Občuj prijazno, postrežljivo. Ne žali nikogar, sam pa se ne čuti razžaljenega. Oster bodi sebi, drugim voljan.

19. Mir imej sè vsemi. Da imaš pa mir, bodi v veliko rečeh slep, gluh, nem. Keder vest zapoveduje, pa govori pošteno, mirno, ljubo.

20. Previden bodi, kader se družiš. Zaupaj, a glej, komu? Ne verjemi preveč, pa tudi ne premalo. Ne hlali vsega, pa tudi ne grajaj vsega. Od nevernega, nepoštenega, nenravnega beži.

21. Rad odpuščaj in pozabljay. Stanovitno premaguj strast jeze. Vselej bodi prvi, ki v spravo podaja roko.

22. Nigdar se ne napuhuj. Tvoje telo, kaj je? prah! Duša tvoja, kakšna je? grešna! Kedor visoko leta, nizko obsedi. Napuh pade. Ne misli, da si prepotreben povsodi. Ne bahaj se; bahaštvo je zoperno in smešno.

23. Nikoli ne zavidaj svojega bližnjega. „Zavidlivec ni moder“, pravi sveto pismo.

24. Skerbi si za zdravje; to je volja božja. Ne premetavaj se sè zdravjem, ker nisi iz železa, pravi sveto pismo. Poslušaj, kaj ti pravijo starejši.

25. Bodi zmereu v jedi in pijači. Nezmernost jih več vmori ko meč, zaterjuje sveto pismo.

26. Varuj se opojnih pijač. Poguba so duši in telesu. Na veselicalh se varuj čezmernosti v jedi, pijači, besedah, pogovorih.

27. Oblači se priprosto, spodobno, snažno, pošteno. „Ničemerni so otročji, in modremu se smilijo“, govori sv. pismo.

28. Bodi čist; zato pa moli, bojuj se, beži. Bodi zvest v majhinem, vstavljay se v začetku, ogibaj se priložnosti. Ako si grešil, ustani hitro; izpoveduj se odkritoserčno.

29. Pošten bodi sè srcem, z roko, z ustmi, vselej povsodi, v vsem. Ako imaš krivično blago, daj ga nazaj. „Boljše malo po pravici, ko veliko po krivici“.

30. Bodi varčen. Krajcar za stare dni je potreben. Nosi se po stanu.

31. Ne bodi samogolten, skop. Skopuhi ne pojdejo v nebeško kraljestvo. Kar nagrabi skopuh, zapravijo dediči.

32. Varuj si čast in dobro ime, tudi sence hudega se ogi-

baj. Vender ne bodi časti željan, ne maraj za hlvalo; prevračljiva je kaker petelin na strehi.

33. Skerbi tudi bližnjemu za čast in dobro ime. Varuj, brani ga. Misli, dokler moreš, zmirom le dobro o njem.

34. Previden bodi z jezikom. Majhin ud je, a veliko premore, posebno v hudem. Ne govori nič hudega, praznega, ne o drugih, ne o sebi.

35. Ne la gaj, ne v šali, ne v sili, ne v škodo bližnjega.

36. Ne hlini se; „hinavci ne pridejo pred obličje božje“. Do prijatelja in sovražnika bodi pohleven, raven, odkritoserčen. Kakeršen si po zunanjem, tak bodi po notranjem.

37. V sodišču govori resnico. Kader moraš prisegati, prisegaj, toda po resnici in pravici.

38. Ne obrekuj nobenega. „Obrekovavec je gnjusoba ljudem“. Ako je tvoj bližnji hudo storil, molči, ako te dolžnost ne sili, da govori. Kedor stojiš, gledi da ne padeš.

39. Ne nosi pošt. Zamolči, kar ima ostati skrivnega. Zau-pane skrivnosti varuj zvesto, terdno, vse, kaker si obljubil.

40. Varuj se šepetavstva in donašavstva; iz tega izhaja čert, sovraštvo, sramota.

41. Ne bodi prevzet en v sreči, maloserčen v nesreči. Na svetu se vse izpreminja; denes tako, jutri tako. Stori to svoje, in Bog bo to svoje.

42. Potujoč po potu življenja se dobro zavijaj v plašč p o t e r p e ž l j i v o s t i. Dosti napotja je na svetu, dosti zadreg in ovir. Je poletje in zima, noč in dan, dež in solnce, sneg in toča, jasno in oblačno, grom in tresk. Brez terpljenja ne moreš priti domov, v nebesa.

43. V stiskah in nadlogah, v vsakem terpljenju upaj v Boga terdno, stanovitno, veselo.

44. Keder oboliš, izroči se Bogu, poišči zdravnika, pokliči mašnika.

45. V bolezni misli, da je bolezen p o m o č e k zoper greh, kaz en za greh, izkušnja in priložnost za čednost, božje obiskanje in vabilo.

46. Bolezen si delaj z a s l u ž l j i v o. Bolan bolj vidiš ko zdrav, kaj imaš zadaj — greh; kaj imaš nad seboj — nebesa; kaj imaš pod seboj — pekel. Vidiš, kaj je v tebi — slabost; kaj je okolu tebe — ničémernost. S poterpežljivostjo in vdano-

stjo v voljo božjo, koplji zlato dobrih del, da si kupiš nebeško večnost.

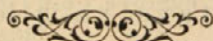
47. Keder meniš ozdraveti, delaj dobre in terdne sklepe, da hočeš začeti vse novo življenje. „Ne greši več, da se ti kaj hujšega ne zgodi“.

48. Je bolezen res nevarna, morda tvoja zadnja, to uredi svoje stvari, da po smerti ne bo pipanja in tožbâ namestu molitve.

49. Sam želi in prosi tolažbe sv. zakramentov; ne daj se nagovarjati ali celo siliti.

50. V miraj veselo, brez strahu. Saj veš, po tem vbozem življenju se začenja vekomaj boljše. Vsaki dan moliš: „Pridi k nam tvoje kraljestvo“. Dobro, keder ti odpro smertna vrata, pojdi: „vhod so v veselje Gospodovo!“

OPOMBA. Nauk „Kerščanskim poslom“, ki je tu doveršen, je spisal po nemško H. J. Kappen, mestni dekan v Monastiru (Der christliche Dienstbote, oder Wegweiser, Rathgeber und Spiegel für Dienstboten in allen Lagen des Lebens), poslovenil P. H. M.

Sv. Martin.

(Konec.)

Brikcijonova jeza in pokora.

Necega dne je sedel Martin na dvorišču, ki je jako majhno obsegalo njegovo kočico, na svojem lesenem stolcu; kar zagleda dva hudobna duhova, ki sta se vstavila na visoki skali, ki šterli nad samostanom, in vesela in dobre volje klicala in pri-govarjala: Le, Brikejion, le, Brikejion! Menda sta videla vbozega, kako se je bližal od daleč, v svesti si, koliko razkačenost sta mu zanetila v duši. In ni bilo dolgo, pa prilomasti Brikcijon zdivjan ter tam poln besnosti stotere psovke izbruhne v Martina. Prej ta dan ga je bil namreč pograjal, zakaj konje redi in sužnje kupuje, on ki preden je bil duhovnik nigdar ni nič imel, saj ga je bil namreč Martin sam odredil v samostanu. Ob tem času pa so ga mnogi dolžili, da je nakupil ne le dečkov ptujih narodov, temuč tudi deklet s prijetnimi obrazi. Zato je nesrečnemu člo-

veku žolč zevrela in zlasti menda sta ga tista dva hudiča zaščula, da je tako napadel Martina, da bi ga bil skoraj tepel; Martin je pa prijaznega obraza in mirnega duha s krotkimi besedami tolažil in miril besnost nesrečnega divjaka. Ali tako ga je bil hudobni duh napolnil, da ni bil gospodar sam svoji če tudi puhli pameti ter je trepetaje z ustnicami, z nestanovitnim obrazom, blede od togote bruhal grešne besede, da je on svetejši, saj je rasel od prvih let v samostanu po svetih cerkvenih naredbah odgojen od Martina samega, Martin se je pa od začetka z vojaškimi deli onesnažil, kar sam ne more tajiti, in zdaj se je s praznimi vražami in smešnimi prikaznimi popolnoma do neumnosti postaral. Ko je dosti tacega in tudi drugega hujšega, kar je bolje zamolčati, izkozlal in napasel jezo, gre neposled vun, češ da se je do dobrega znesel ter maha z naglimi koraki nazaj, koder je prišel. Mej tem so menda Martinove molitve odpodile hudiče od njegovega serca, skesal se je, berž se je vernil ter vergel Martinu k nogam; naj mu prizanese, prosi, spozna zmoto, spregledavši naposled se izpove, da ni bil brez hudiča. Pri Martinu ni bilo treba težkega truda, da je odpustil prosečemu. Tedaj je svetnik njemu in nam vsem razložil, kako je videl da sta ga hudiča priganjala; njega, pravi, se psovke ne primejo, bolj so škodile tistemu, ki jih je izsipal. Ko so pozneje ravno tega Brikcijona dostikrat dolžili mnogih in velikih pregreškov, se vender ni dal prisiliti, da bi ga bil odstavil od mašništva, da se ne bi komu zdelo, da kaznuje sebi storjeno krivico; večkrat je opomnil, če je Kristus terpel Judeža, zakaj ne bi jaz terpel Brikcijona?*)

Dober svet menihu.

Neki vojak je bil v cerkvi odložil pas,**) da bo menih. Celico si je postavil od rok, da bo živel kaker v oddaljeni puščavi. Mej tem mu je zviti sovražnik z raznimi mislimi priganjal neumno serce, da je hotel naj bi njegova žena, ki ji je bil Martin velel biti v dekleškem samostanu, rajši pri njemu stanovala. Poiskal je torej Martina hrabri puščavnik, povedal je, kaj želi.

*) Sicer je bil pa ta Brikejion Martinov naslednik v škofijstvu ter je svojo čredo 47 let sveto vladal, dasi ne brez težav in sitnosti.

**) Pas je bil znamenje vojaške časti; zato je bila največja kazen, ako se je kateremu pas vzel.

Ta pa mu krepko odreče; to ne gre, da bi se žena spet družila z možem, ki je že menih, ne več soproga. Naposled, ko je vojak le pritiskal in terdil, da to njegovemu sklepu ne bo nič škodilo, on da hoče imeti soprogo le za tolažbo, in dalje da se ni bati, da bi se zopet v svoje pregreške nazaj zvalil, on da je vojak Kristusov, in ona je prisegla ravno tej vojski, naj dovoli škof, da se svetnika, ki sta se zavoljo vere odpovedala svojemu spolu, skupej vojskujeta, tedaj je rekel Martin (prav njegove besede bom povedal): povej mi, pravi, ali si kedaj v vojski bil, ali si kedaj v boju stal? In oni odgovori: Dostikrat, pravi, sem stal v boju in v vojski sem bil mnogokrat. Na to Martin: Povej mi torej ali si v tisti versti, ki se je oborožena na boj pripravljala, ali je že se soyražnikom se sprijela in sekala se z izdertim mečem, ali si videl, da bi bila tam kaka ženska stala in bila se? Zdaj je še le vojaka osramočenega erdečica oblila ter je zahvalil Martina, da ga ni prepustil njegovi zmoti niti ga svaril z ostrimi besedami, temuč z resnično in primerno priliko po osebi vojakovi. Martin pa k nam obrnjen, kaker je bila obila množica bratov okoli njega zbrana: Ženska, pravi, naj ne hodi v moško šotorišče, bojna versta vojakov stoj ločena, ženska bodi daleč proč v svojem šotoru. Zaničljivo dela vojsko, če se mej moške trume ženska derhal meša. Vojak se bojuj v versti, vojak na polju, ženska naj se derži za varnim obzidjem. Ima pa tudi ona svojo čast, če ohrani čistost, ko moža ni blizu; njena prva čednost in doveršena zmaga je, da je ni videti.

Pobožni izreki sv. Martina.

Nekedaj, ko je ravno videl ovco nedavno ostriženo, pravi: Ta je dopolnila evangelijsko povelje; dve srajci je imela, pa je dala eno temu, ki je ni imel. Tako imate torej tudi vi storiti. — Ko je videl svinjskega pastirja zmerzujočega in skoraj naze-ga v obleki iz kože, vidite, pravi, Adam iz raja veržen v kožo oblečen svinje pase; mi pa slecimo starega, ki je v temu še ostal, ter rajši novega Adama oblecimo. — Goveja živina je bila deloma popasla travnike, nekoliko so jih bili tudi prasci izrili; ostali nepoškodovani kos je zelenel kaker pisan z raznimi cvetlicami. Tisti kos, pravi, ki ga je živina popasla, je podoba zakonskega stanu; dasi ni popolnoma zgubil rastlinske lepote, vender ni ohranil cvetlične dostojnosti; tisti, ki so ga razrili

prasci, nečista žival, pa kaže gerdo podobo kurbanja; tisti del naposled, ki ni čutil krivice, kaže slavo devištva, zeli bogato rodi, sadu sena je na njem obilo in čez vse olepšan s cveticami žari kaker z bliščečimi dražimi kameni nakičen. Blažena prikazen in Boga vredna, zakaj nič se ne da primerjati z devištvom.

Kaj ti je početi v dušnih bridkostih.

(Po P. Hubiju.)

Stanje, o duša, v katerem se ti zdi očitno, da si pogubljen, je res stanje zgube, ali veš kake? Zgube notranjega razsvetljenja, notranje tolažbe in sladkosti, zgube človeških pripomočkov in tiste gotovosti, katero natora in svojeljubnost zmirom in povsod iščeti. Vedi pa, da je tvoje stanje stanje bridkega ali jako koristnega očiščevanja tvojega serca.

Kaj ti je pa početi? Poslušaj, in mir se bo povernil v tvoje razburjeno serce!

1. Ne želi niti polajšanja niti konca svojih bridkosti. Ako je božja volja, da ostane tvoja duša žalostna do smerti, blagoslovi jo, in akoravno se ji tvoja natora noče podvreči, naj se ji pa tvoj razum.

2. Ne išči zunanjih tolažeb, naj si bodo vže telesne ali dušne; in ako ti jih Bog kakikrat podeli, nikar se na nje navezati, niti skrbeti, da se ti pomnožijo ali poviksajo.

3. Dokler hraniš v svojem sercu terden sklep Boga ne razaliti, pusti njemu skerb za vse tvoje časno in večno.

4. Po tej skušnji hoče Bog pomnožiti v tebi vero brez razsvetljenja, upanje brez naslonjenja in ljubezen brez dopadajenja, to je v tebi se na ta način pomnoži vera, če tudi ne občutiš razsvetljenja, upanje, ke bi tudi ne vedela, na kaj se naslanjati, in ljubezen, dasiravno ne čutiš njene ljubeznjivosti, in tako bodo postale te tvoje čednosti zmirom bolj čiste in prave.

5. Ti se moraš prepričati o tem, akoravno se ti zdi neverjetno. Zapomni si, o duša, da nisi niti prva niti zadnja v takem stanju.

6. Da je to resnično, bodi gotova, ker te jaz brezdvobno zagotovim, da boš enkrat, po neizmerni dobroti božji, vživala Gospoda v nebesih.

7. Varuj se jako pogreškov, katerim si podložna v takem stanju. Ti so : otožnost, neomikano vedenje z drugimi osebami, osornost s tistimi, ki te kaj vprašajo ali ti kaj vkažejo. Varuj se tudi pomilovanja same sebe, ter odganjaj misli na svoje bridkosti.

8. Ceni jako svoje stanje, ter zahvali Boga, ker te je del na tako ternovo pot, zato da bi tako pokončal tvoj napuh, in te enkrat prepričal, da nisi nič.

9. Taka suhota naj te ne žali ; ne prosi Boga, da te je reši ne v življenju ne v smerti.

10. Tako stanje te stori deležno tistega, v katerem je bil Jezus na križu, keder je rekel svojemu Očetu: „Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?“ Pomisli, da je bil Jezus resnično zapuščen od svojega Očeta, ker on to sam pravi; pri vsem tem pa komu se on izroči? Ravno tistemu Bogu, od katerega je zapuščen. Saj pravi: „Moj Oče, svojo dušo izročam v tvoje roke.“ Jezus Kristus, zapuščen od svojega Očeta, bi se bil lahko sam potolažil, ker je bil Bog, in vender tega ni storil; njegov Oče ga zapusti, in on se njemu izroči. Prevdari dobro to resnico, in tudi ti boš storila, kar Bog hoče od tebe. Tebi se zdi, da te je Bog zapustil; naj bo, saj je tudi se svojim Edinorojenim tako storil. Zapuščeni toraj od Boga, kaj ti je početi? Nič drugega ko prepustiti se tistemu, kateri te je po tvojem prepričanju zapustil; in ako je njemu všeč te tako pustiti, kaker je svojega Sinu zapustil do smerti žalostnega, prepusti se tudi ti Bogu, svojemu ljubemu Očetu, in tako boš enkrat g o t o v o vživala tistega Boga, od katerega si zdaj zapuščena.

P. H. R.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo rajne tretjerednice skupščine mariborske: Neža Režek od Sv. Janeza, Uršula Hrovat iz Slivnice, Elizabeta Stribelj iz Prihove, Ana Potočnik iz Cvajneka; rodiške: Sabina (Jedrut) Zupan*); goriške; Ana (Uršula) Mervec iz Brestovice; kobaridske: Margarita

*) Prvega sporočila, o katerem pišete, nismo prejeli; drugo je bilo za zadnji pot prekasno. Sv. mašo smo oskerbeli.

(Marija) Rakar iz Breginja; dolske: Marija (Ana) Novak, Polona (Marija) Božič, Frančiška (Johana) Mersu, Terezija (Frančiška) Alauf, Frančiška (Elizabeta) Strah, Frančisek (Janez) Skalar, Kajetana (Marija) Verbajš, Marija (Elizabeta) Erjavec, Janez (Frančisek Seraf.) Zupan, Terezija (Marija) Golob, Marija (Ana) Pavlin, Ana (Elizabeta) Bedene, Antonija (Marija) Rugelj, Silvester (Frančisek Seraf.) Juvančič, Helena (Elizabeta) Medved, Ursula (Marija) Katolnik, Frančisek (Jožef) Sladič, Frančiška (Marija) Jerko, Frančiška (Marija) Kotan, g. Valentin (Frančisek) Orehek; g. Frančisek (Bernardin) Smrekar, zgleden duhovni pastir in goreč voditelj tretjeredne skupščine prej v Libušnji, potem v Medani, † po kratki bolezni v Medani 29. listopada.

Nadalje priporočajo: M. F. v Sl. svojega moža in dva sinova, da bi se obrnili na pravo pot; J. G. sebe za izvolitev pravega stanu, neko drugo osebo za voljno poterpljenje,, še drugo za zdravje ali voljno poterpljenje in vdanost v božjo voljo; neki mož svojo ženo, da bi ji Bog razsvetil pamet; dve osebi, da bi skupaj mirno živeli; A. K. svojega očeta in brata za mir in ljubezen mej seboj.

Zahvala za vslišano molitev

Iz Planine na Štajarskem.

Prijateljica mi je letos hudo zbolela. Terpela je v vratu tolike bolečine, da jo je hotelo zadušiti. Zdravili smo jo na vse načine. Pa najboljšje zdravilo, mislim, da je bilo to-le: izročila sem prijateljico D. Mariji in sv. Frančišku, ter nju prosila pomoči, in sem tudi obljubila, da ako bolezen odjenja, objavim to v „Cvetju“. Hvala Bogu, čast D. Mariji in sv. Frančišku, prijateljica je ozdravela, in jaz izpolnjujem s tem svojo obljubo. M. S.

Iz Ljubljane.

V hudi stiski sem se obrnil zaupno do preblažene Device Marije, do sv. Frančiška in sv. Antona Pad. in obljubil, ako bom uslišan, naznaniti to tudi v „Cvetje“. Z veseljem in s hvaležnostjo izveršujem sedaj svojo obljubo, zakaj uslišan sem bil popolnoma. Bodi toraj hvala in zahvala mogočnim priprošnjikom našim pri Bogu v nebesih!

V. M.

duhovnik-tretjerednik.

Iz Ljubljane.

Imela sem neko čudno bolezen v gerlu, tako da včasih nisem mogla še glasno govoriti in tudi peti ne, kar mi je bilo še najhuje, ker je to bilo vedno moje največje veselje. Zdravnik mi je dajal malo upanja, izrazil se je tako, da bo poseben čudež, če bom še kedaj peti mogla. A jaz nisem obupala. Zatekla sem se toraj ze vsem svojim zaupanjem k Mariji naši ljubi Gospej, sv.

Antonu Padovanskemu, sv. Frančišku in drugim svetnikom do katerih sem imela več zaupanje.

In res, zadobila sem kmalu ljubo zdravje, da zopet lahko pojem pri službi božji. Obljubila sem pa, da ako bom še kedaj zdrava, da bom to v „Cvetju“ razglasila in sedaj spolnujem svojo obljubo.

Kjer huda je sila,
Marija je mila;
Marija pomaga,
Kjer upanja ni!!

Toraj bodi češčen Bog v svojih svetnikih in Marija naša
ljuba Gospa.

L. J.
tretjerednica.

Maribor 10. listopada 1893.

Večkrat sem se že zatekel v bridkostih k vsmiljeni Materi božji, „tolažnici žalostnih“, in vselej sem bil vslišan. Tako tudi sedaj, ko mi je zelo nevarno zbolel moj najljubši prijatelj in tovariš. Druge nego božje pomoči ni bilo več, kajti zdravniki so ga že skoraj med mertve šteli. Ali jaz nisem obupal. Obernil se z zaupanjem k materi božji, in priporočal sem ga Jezusovemu sercu. V čast sv. Frančišku Ksaverju in sv. Antonu Padovanskemu pa sem opravil devetdnevnico ter obljubil, da objavim vslišano molitev v „Cvetju“. In glej! Nisem še končal devetdnevni-ce, začel je okrevati in je popolnoma ozdravil od strašnih 3 mesece trajajočih bolezni.

J. P.

Iz Samobora, 26. novembra 1893.

Bila sem v velikih stiskah. Domače razmere so bile zelo žalostne. Tudi drugače me je zadelo veliko bridkega. Zelo sem žalovala ali stiske me niso popustile. Potožila sem to svojemu dušnemu vodniku. Oni so mi svetovali, naj se obrnem z zaupanjem k sv. Antonu Padovanskemu. Pribežim torej k temu imenitnemu božjemu svetniku in ga prosim pomoči. Obenem obljubim, da bom v „Cvetju“ razglasila, ako me milostno vsliši. In bila sem vslišana. Domače razmere so se zboljšale in tudi drugih težav sem rešena. Zato se očitno zahvaljujem sv. Antonu in tudi druge vabim, naj pribeže v svojih stiskah k temu mogočnemu pripomočniku.

Dora Roščak, tretjerednica.

Nadalje naznanjajo svojo zahvalo: A. J. iz K. za odvernjenje strašne nesreče, ki ji je pretila; neka oseba iz Idrije za večkratno ozdravljenje in vslišanje; I. K. za dobro izveršitev skušnje učiteljske vsposobljenosti; F. K. v T. za zboljšanje zdravja (1 gl. za kolegij sv. Antona v Rimu hvaležno prejeli; Bog poverni!); A. V. za ozdravljenje nevarne bolezni; A. M. K. za rešitev iz hude bolezni; A. C. K. za sprejetje v samostan po pripomoči dobrotnikov.

